

[Ministeren for offentlige arbejder]

lavet forbrugerundersøgelser af, hvor stor interessen var for videomaskiner og for videofilm, ville branchen nok aldrig være kommet i gang for alvor, men den villighed, som befolkningen har vist til at investere i og benytte disse, har jo klart vist os, at det er noget, der interesserer folk, så snart det findes.

Jeg har i tidligere debatter om emnet mindet om, hvor lidt interesse, det havde i begyndelsen, da telefonien kom til Danmark, da elektriciteten kom til Danmark, og hvor lidt menneskene forstod, hvilken revolutionerende betydning for både erhvervsliv og privatliv denne nye teknik ville få. Det kan man simpelt hen ikke forlange af nogen at de skal have overblik over.

Jeg har stor respekt for fru Lone Dybkjær sætten spørgsmålstejn ved, hvilken udvikling det nu fører med sig. Disse spørgsmålstejn skal vi sætte, vi skal iagttage, vi skal diskutere, vi skal være opmærksomme, men vi kan ikke, mens vi diskuterer det, sætte udviklingen i stå, for så kommer vi uhjælpeligt bagud.

Ét er sikkert: kommunikationsmængden og kravene til transmissionshastigheden er enormt stigende og er hidtil altid steget endnu stærkere, endnu hurtigere, end prognoserne har forudsagt, og derfor er der ikke meget at betænke sig på.

Jeg vil gerne understrege tre ting, som jeg kan sige »ikke« om. Der er ikke tale om nogen lovgivning om, at vi skal have et hybridnet, derfor er alle de forsøg på at sammenligne naturgasnettet, som har været gjort i debattens løb, urimelige. Altså 1) ikke nogen lov om etablering af et hybridnet, 2) ikke nogen tilslutningspligt eller -tvang og 3) ikke noget formynderi. Hr. Poulsgaard og hr. Maisted stod jo heroppe og gav udtryk for, at nu skulle denne nye teknik være et middel i magthavernes hånd til at indoktrinere befolkningen. Der er intet formynderi.

Men så har mindretallet ét spørgsmål mere – fru Lone Dybkjær gjorde noget ud af det heroppefra i dag – nemlig den omstændighed, at man kan blive tvunget ved en flertalsbeslutning i en antenneforening. I mine øjne er der ikke noget som helst problem i det. Det er da klart, at flertallet i antenneforeningen skal bestemme. Hvem ellers? Hvilke andre løsninger kunne man tænke sig? Sådan er det jo, når man vil have nogle fordele, så må man selvfølgelig også tage ulemperne

med, og jeg har ikke kendskab – måske har fru Lone Dybkjær – til andre måder, som tilslutning eller ikke-tilslutning, programforsyning eller ej kan afgøres på end netop ved et flertal, og det er jo det system, vi bygger på i så mange samfundssammenhænge, så hvorfor ikke her?

Må jeg så gøre opmærksom på atter en gang, at TV-udsendelser, TV-programmer, ikke er hovedformålet med tilvejebringelsen af hybridnettet. Hovedformålet er at få det landsdækkende bredbåndsnet, som jeg er helt overbevist om at alle mennesker i løbet af 5–10 år vil indse at vi slet ikke kunne have undværet. Når dertil lægges den afgjorte interesse, sagen har for dansk industri, for erhvervslivet og dermed for hele samfundet, føler jeg mig sikker på, at den beslutning, vi træffer, er den eneste mulige.

Den teknik, der er til rådighed, og som breder sig overalt i vore nabolande og rundt om i de industrialiserede lande i verden, må vi give borgerne adgang til, og så skal borgerne – menneskene, familierne, enkeltpersonerne, firmaerne – nok selv finde ud af, hvad de vil benytte den til. Vi skal ikke have noget barnepigeri, vi skal ikke have noget formynderi, vi skal ikke være hverken kulturpaver eller tekniske paver, der skal lære folk, hvordan de skal benytte det nye, hvornår de skal tænde, og hvornår de skal slukke. Den tillid synes jeg også godt fru Lone Dybkjær kunne have til befolkningen.

Jeg ved godt, at undervisningsstandarden i dette land en overgang har været lovlig langt nede i en dal, men den er stærkt på vej opad igen, og summa summarum nærer jeg i hvert fald for mit eget vedkommende tillid til, at den danske befolkning som helhed og også dens enkelte medlemmer nok skal vide at drage nytte af den teknik, som altså nu er opfundet, og som naturligvis må være tilgængelig for og betros menneskene til deres egen disposition.

Så en lille afslutning: jeg har en optimistisk tro, som jeg er født med, og som jeg kommer til at dø med, næsten uanset hvad der sker, på, at den moderne teknik vil vise sig at få dybtgående, folkeligt værdifuld betydning, ikke kun for os, men så at sige globalt. Jeg tror, at den moderne teknologi er grænseoverskridende. Jeg tror, at såvel satellitterne som bredbånds- og digitalteknikken i løbet af et overskueligt antal år vil medvirke